

Overweging

Toen ik de lezingen van vandaag zag, dacht ik: wat een schat aan verhalen: De lezing uit Jezus Sirach en de psalm 128: beschrijven over hoe het hoort, over eerbied, over respect, over familieverhoudingen, volgens strikte regels en dat deed me terug denken aan een gesprek dat ik had met een priester heel lang geleden. Ik vroeg hem: “Eer uw vader en uw moeder”, ik heb daar moeite mee, hoe moet ik daar mee omgaan?

En gelukkig, die priester was een wijs man en hij zei: er staan ook andere stukken in de bijbel en hij wees me precies op die lezing die we vandaag hoorden: “Drijf uw kinderen niet tot het uiterste, want dat maakt ze moedeloos!” Had ik het dan zo moeilijk als kind? Achteraf gezien niet. Er was liefde en zorg. Maar er was ook een enorme dominantie, en er was vaak onenigheid. Er was gezelligheid en boosheid. En je groeit op en je worstelt er mee, en net omdat er heel veel liefde is, is er ook heel veel pijn. Heel geleidelijk aan verwerk je je herinneringen en krijg je er vrede mee en kun je terugdenken aan een gelukkige jeugd.

Voor sommige mensen is hun jeugd fantastisch geweest, maar er zijn genoeg mensen, die nooit vrede kunnen krijgen met hoe het was.

En kijken we eens naar ons zelf als ouders, was dat rozengeur en maneschijn? Om eerlijk te zijn, snap ik ook niet veel van opvoeden. Wij kregen kinderen, omdat we dat zo reusachtig leuk vinden, net zoals dat bij mijn ouders het geval was.

En omdat er plek was in huis, kregen we op een gegeven moment zelfs pleegkinderen en nog steeds snap ik niet veel van opvoeden. Toch kan ik het iedereen aanraden: want er is nog steeds een enorm gebrek aan pleegouders. Dus als je plaats hebt en je vindt het leuk: doe het alsjeblieft! Denk erover, het is de moeite waard. Het gaat niet vanzelf en het wordt ook niet een succesverhaal, maar als die ruimte er is, in je huis en in je hart, doe het dan gewoon!

Van pleegkinderen leer je dat sommige ouders rampzalig zijn of lijken. Dan denk je: het zit niet in die kinderen, het zijn die ouders, waar het probleem is.

Tot je die ouders echt leert kennen en je beseft hoe ook die ouders hun eigen problemen hadden, hoe verdrietig situaties kunnen zijn, hoe het niet zit in gebrek aan liefde, maar in het menselijk onvermogen.

Uit de brief van Paulus aan de Kolossenzen spreekt een enorme aanmoediging tot wederzijds respect en liefde: van ouders ten opzichte van elkaar en ook tussen ouders en kinderen, wederzijdse liefde en respect.

En het evangelie schildert prachtig de vertedering van twee oude mensen, bij het zien van het Christus kind: een kind, een onvoorstelbaar geschenk en zij loven God dat zij het mogen zien.

Denken we aan het feest van vandaag: het feest van de heilige familie, die familie waarin het kind Jezus opgroeit: de evangelist schrijft: Het kind groeide op vervuld van wijsheid: Gods genade rustte op Hem.

Zó hoop je dat kinderen opgroeien, in de liefde van God.

Henri Nouwen geeft een mooie beschrijving van Gods liefde, ik eindig met die beschrijving:

Ik heb je bij je naam geroepen, vanaf het begin. Jij hoort bij mij en Ik ben van jou [...] Ik was het die je vormde [...] Ik heb je in mijn handpalmen geschreven. Jij bent een parel in mijn ogen. Ik kijk naar je met een oneindige tederheid en Ik zorg voor je, meer dan een moeder voor haar kind. Alle haren op je hoofd heb Ik geteld, bij elke stap die je zette, heb Ik je geleid. Ik ga met je, waarheen je ook gaat. Ik houd over jou de wacht, waar je je ook te ruste legt [...] Weet dat Ik met je verbonden ben en dat Ik je ken zoals ik Mijzelf ken. Jij behoort Mij toe [...] waar je ook bent, niets kan mij van jou scheiden.”